

Anul 59
Seria II-a Nr. 438
8 PAGINI — 15 BANI
Miercuri 16 mai 1956

ALBINA

Revista săptăminală a așezămintelor culturale

Citiți în pag. 7-a

O importantă
Hotărâre a guvernului
sovietic în problema
dezarmării

Și de astă dată membrii gospodăriei agricole colective „Ilie Pintilie” din comuna Fărcașele, raionul Caracal, au ieșit printre primii la îngrijirea culturilor.
In fotografie: Echipa I-a condusă de utemlstul Vlad Florea, în întrecere la plivitul grâului, cu echipa a II-a condusă de Purice Mihai.

CÎNTEC DE DRUMUL MARE

Puteam cîndva pămîntul meu, cu
total,
Să mi-l măsoar cu palma sau cu
cotul.
De cînd e-al nostru s-a făcut mai
mare
Și trebuie să-l măsurăm de a-nălțare.

Puteam cîndva ca rodul meu,
săracul,
Să mi-l măsoar cu spatele, cu sacul.
De cînd e-al nostru rodul mult mai
mare,
Și-l măsurăm cu un convoi de care.

Puteai cîndva să-mi măsoari datorla
Către boierii grași, cu veșnicia.
Inșă de cînd pămîntul nostru este
N-al cum s-o mai măsoari că nu mai
este.

Vă spun acestea-n scurta mea
cîntare,
Ce s-a născut, așa, la drumul mare,
Cînd să m-apuc de-un cînt m-am
hotărît
Pe drumul lung să nu-mi fie urît.

AL. ANDRÎTOIU

DUPĂ ATÎTA ZOR...

Cald în preajmă, cer tivit cu nori,
Eu, și el, și satul nostru tot.
O, dar ce s-a petrecut, surori,
De răzbate freacă din cîmple ?

Tractoriștii, după-atîta zor
Își întorc tractoarele acasă —
Și rămîn pe cîmp, în urma lor,
Fragede covoare de mătasă.

EU ȘI EL

Eu mă mai jucam prin praț, pe
drum,
Pe cînd el era bărbat de-acum.
Eu mi-aflam ascunzătorii prin bozîi,
Lui i se-nmulțeau în casă plozîi.

Astăzi însă, sîntem cot la cot:
Eu, și el, și satul nostru tot.
Azi și pentru el e zi de-armîndeni—
Tinăr, giadu-l zboară pretutîndeni.

Că, ogorul lui, pipernicit,
În ogorul mare s-a topit,
Ca un strop în marea fără margini,
Ca un punct pe mil și mil de pagîni.

C. SLAVIC

ȘTIINȚEI AGRICOLE, ÎNALȚĂ CÎNSTIRE

Pe vremea cînd eram elev la o școală normală de învățători, științele agricole, disciplină obligatorie în programa de învățămînt, erau considerate un fel de cenușăreasă. Cîțiva ani la rînd, catedra n-a avut profesor, iar suplimentul — înjghebînd în pripă cursuri formale — nu-și băteau capul cu elevii. Școala avea și o fermă proprie, unde, chipurile, făceam practică agricolă. Din această pricină, cunoștințele în domeniul agriculturii științifice ale absolvenților erau reduse la ceea ce fiecare știa de acasă, majoritatea fiind copii de țărani.

Dezinteresul pentru știința agricolă nu era întâmplător. El se manifesta pe linie de stat. Dovadă că puținele școli și facultăți agricole duceau în permanență lipsă de elevi și de studenți. Există părerea că agronomii nu-s „domni” de vreme ce se ocupă cu treburi specifice țăranelor: să are, să samene, să dea cu sapa, să umble cu bălegar și să scormonească pămîntul cu degetele... deci, agronomul era considerat un fel de țăran cu strale nemțești, care și-a cheltuit de-a surda cîțiva ani tineri pe băncile școlii. Ca să dai cu sapa, n-ai nevoie de carte. Ia, de pildă, boii. Nu le-a cumpărat nimenea condai, cu toate astea știu să are.

Părerile acestea aveau rădăcinile înfipte în disprețul boieresc pentru munca sfîntă a țăranelor, munca dătătoare de pline; țărani, influențați cu ușurință din pricina înapoierii lor, o acceptau pentru că, într-adevăr, nu vedeau la ce și-ar sluji învățătura pe ogor. Nu-l de mirare așadar că metodele de muncă în agricultură erau atît de înapoiate încît astăzi stîrnesc hazul amintindu-le (cum ar fi, de pildă, semăntul cu ușa!), nici că într-un an oarecare de pe băncile facultății de agronomie din București au ieșit numai nouă agronomi. Impotriva acestei situații nu o dată s-au ridicat oameni de seamă, savanți, profesori, ingineri, scriitorii... Glasul lor a răsunat în pustiu. Pămîntul, nemilos exploatat, continua să se degradeze; pădurile — acest uriaș regulator al climei, pierneau sub securi; ploile năvalnice și torenții spălau tot mai adînc țarina, sleindu-i puterea de rod... Țăranii spuneau că-i bate puterea lui Dumnezeu pentru păcatele lor. Dar „păcatele” erau ale altora, iar Dumnezeu n-avea nici un amestec nici în treaba aceasta.

Abia sub regimul nostru, știința

agricolă a fost ridicată la cîntea cuvenită. E destul să ne aruncăm privirile pe comunicatele referitoare la decernarea Premiilor de Stat și vom vedea că din nici unul nu lipsesc lucrări agricole de mare valoare științifică și practică. Ba, mai mult; gospodăria colectivă din comuna Conțești-Zimnicea, a primit în 1951 această mare distincție a statului nostru pentru buna organizare a muncii și pentru succesele în cultivarea bumbacului. Colectiviștii de acolo sînt foarte mîndri de acest lucru — bine-ar fi să ostenească mereu la asemenea realizări și să nu se culce pe lauri —, iar nea George Doicin, președintele, care în 1945 mai era învoitor pe moșia boierească, poartă medalia la mare cîntec printre alte decorații. Colectivul de ingineri viticoli de la Stațiunea Experimentală Viticolă Drăgășani, Emilian Popescu, Gh. Ștefănescu, Petre Baniță și alții, un grup de ingineri tineri, înflăcărați și îndrăzneți, muncitori și pricepuți, încrezători în forțele lor și în viitorul deosebit de prosper al viilor în țara noastră, au fost distinși cu Pre-

de Dumitru Mircea
Laureat al Premiului de Stat

miul de Stat pe 1952. Lucrările lor, experiențele lor, vor contribui fără îndoială la dezvoltarea acestei ramuri importante a agriculturii... Căci, și vin ne trebuie. Cine-a pomenit, la viața lui, petrecere fără acest neasemuit dar al pămîntului? Dar de acum înainte, prilejuri de voie-bună vom avea mai multe decît oricînd, ca să nu mai spunem cît de prețioși sînt strugurii și vinul pentru sănătate.

Un alt grup de ingineri — de data aceasta agronomi — au primit în 1953 Premiul de Stat pentru lucrări privind culturile de plante textile, pentru metode agrotehnice și soiuri noi de mare randament. Poate că experiența muncii lor să fi ajuns și pe la gospodăria colectivă din Berveni, raionul Carei, care, an de an, scoate de pe cîmp cîte trei milioane de lei... Dacă încă n-au ajuns la ei aceste lucruri, nimic nu-l oprește să le afle. Înămînuindu-se experiența cultivatorilor cu a oamenilor de știință, producția n-are decît de crește...

Știm cu toții că în 1955 recolta de porumb a fost mai mare ca oricînd. Rezultatele nu sînt explicate numai

prin vremea prielnică, așa cum socot unii, — vremuri prielnice au mai fost — ci mai ales prin strădania cultivatorilor și a oamenilor de știință... Cifre record — de la 4.000 la 10.000 kg. de boabe la ha. — au fost semnalate adesea în paginile ziarelor. În raportul C.C. al P.M.R. la Congres se spune că „producția medie de porumb la hectar a sporit de la 1.055 kg. în 1938 la 2.480 kg. în 1955, ceea ce reprezintă un spor de 1.425 kg. porumb la hectar”... Explicația? Soiurile de porumb nou create în stațiunile experimentale, agrotehnica înaintată, munca neobosită a oamenilor. De curînd au plecat spre sate broșuri despre crearea hibridului de porumb, lucrare ce poate asigura sporuri mari de recoltă — calitativ și cantitativ — la porumb. În aceste broșuri se înmănușiază nu numai experiența oamenilor de știință, cum ar fi inginerul Vladimir Moșneagă — și el laureat al Premiului de Stat — dar și a nenunțărilor cultivatorilor de pe întreg cuprinsul țării...

În această luptă pentru belșug, știința agricolă, atît de disprețuită în trecut, are un rol hotărît. Pămîntul nu se poate întinde; deci datoria omului este să-l crească puterea de rod... S-au scris și se scriu nenumărate cărți în privința aceasta. Una dintre cele mai valoroase este marea lucrare a profesorului Constantin Chiriță, intitulată *Pedologia* (adică știința solului). Profesorul a strîns acolo rezultatele multor ani de strădanie, iar lucrarea lui stă în rînd cu cele mai bune din știința mondială. Pentru ea, profesorul a fost distins cu Premiul de Stat pe anul 1954.

Mai sînt, fără îndoială, multe de spus despre știința agricolă. Dar cel mai de seamă lucru este — și socot că fiecare țaran trebuie să-l înțeleagă — că folosind cuceririle ei, pușe astăzi de statul nostru la îndemîna fiecăruia, țaranul își sporește simțitor veniturile, belșugul. Pe de altă parte, devine din ce în ce mai limpede, că numai prin unirea pămîntului în tarale mari, în cadrul întovărășirilor și colectivelor, știința poate fi aplicată cu maximum de randament...

Trăim într-un secol de triumf al științei. Trăim într-o țară, sub o conducere, care crează științei toate posibilitățile de dezvoltare. Ar fi păcat să nu ne folosim de binefacerile ei... Doar cunoaștem de toți că poporul nostru a creat o zicală, plină de adevăr, în legătură cu știința: „ai carte, ai parte”...

„INFORMAȚIA ZILEI“

Desparte și de alta a drumului ce duce la Dobrița și pe urmă la Tismana, se înșirue cale de vreo 3-4 kilometri un sat înșiruit de munte cu case din piatră, acoperite cu țiglă și împrejmuite de garduri înalte. În capul satului, unde șoseaua se desparte în două, se vede școala.

Nu pomeneam de așezarea satului, dacă istorioara pe care vreau să o povestesc n-ar fi avut o strânsă legătură cu școala și cu cei vreo șapte-opt învățători de aici.

Când a început prima fază a concursului între echipele de artiști amatori, directorul școlii, tovarășul Ion Grigoriu, un tânăr și pasionat artist amator, împreună cu alți colegi, cu directorul căminului cultural și cu președintele sfatului, au pus la cale un plan amănunțit de acțiune, în care se prevedea totul, de-a fir în păr, pentru ca la concurs leleștenii să se prezinte cât mai bine.

După două-trei repetiții s-a văzut însă că unii tineri și tinere încep a-și căuta de alte treburi. Întârziu, ba nu veneau de loc, alții uitau de ziua și ora hotărâtă pentru repetiție, așa încât pregătirea corului și a echipei de teatru începu să șchioapete.

Bineînțeles că învățătorii, directorul căminului cultural, secretarul organizației de bază, președintele sfatului au căutat fel de fel de mijloace pentru a leși din impas. Cine a fost cu ideea cea bună, de la cine a pornit inițiativa, este cam greu de hotărât.

Sigur este că NEVOIA i-a silit pe oameni să caute o soluție. Și au găsit-o:

au hotărât apariția unei gazete zilnice, pe care au numit-o „Informația zilei” în care să fie afișate știri în legătură cu pregătirile pentru concurs.

Aceasta a fost la început, intenția. După cât s-a văzut, rezultatele au depășit însă așteptările. Cei criticați la „Informația zilei” pentru absențe sau

mai devreme, anume a doua zi după desființarea fazei intercomunale a concursului. Având de înfruntat echipe vestite de cor ca acelea din comunele Sadu, Bumbesti, Praelba, Drăgoeni, Vădeni, Vărsături, corul căminului cultural din comuna Lelești a trecut cu cele mai mari laude acest prim-examen, ca-

Țărani muncitori citind „Informația zilei” Nr. 5.

întârzieri de la repetiție, ca Ioana Roșca, Dumitru Popeangă și alții, au început a fi printre primii la căminul cultural, iar cei lăudați în ziar pentru disciplină și bună pregătire se sileau să fie mereu în frunte. Iată de ce colectivul de redacție al acestui „cotidian” într-un „singur exemplar”, a hotărât să oglindească la acest panou și alte probleme ca informația internă și externă, să acorde un mai mare interes începutului de întovărășire care lua ființă în comună. După câteva articole scrise de țărani muncitori, care făcuseră cerere pentru întovărășire ca Gh. Roșca și Gh. Popeangă, alți țărani muncitori au cerut să fie primiți.

Numărul festiv al gazetei ar fi trebuit să fie la împlinirea unui anumit soroc, să zicem 50 sau 100 de zile de la înființarea ei. Dar el a apărut cu mult

încercându-se pentru faza rațională a concursului.

Din „Informația zilei” gazeta zilnică a comunei Lelești, poți afla încă o sumedenie de fapte interesante. Un loc de frunte în gazetă îl ocupă pregătirile pe care le face, paralel cu corul, echipa de teatru.

Gazeta zilnică din comuna Lelești, raionul Tg. Jiu, este o inițiativă interesantă a intelectualilor de aici, pentru stimularea activității artistice în cadrul celui de al patrulea Concurs al echipelor artistice de amatori. După cum se vede, gazeta și-a îndeplinit și își depășește acum menirea inițială, pătrunzând tot mai adânc în viața de toate zilele a sătenilor și ajutându-i cu statul în toate cîte au nevoie.

GH. FLORESCU

RECOMANDĂRI

Pentru șezătoarea ce va avea loc cu prilejul Zilei Internaționale a Copilului (1 iunie) recomandăm următoarele materiale literare:

POEZII:

Mama — de Mariana Ionescu (Cultura Poporului nr. 1/1956).
Către mame — de M. Aligher (Cultura Poporului nr. 6/1955).
Drumul tău — de Lev Oșanin (Cultura Poporului nr. 1/1956).
Întrebare — de Mariana Ionescu (Cultura Poporului nr. 3/1956).

CINTECE:

Cîntă mama — de Vasile Popovici (Cultura Poporului nr. 5/1955).

Partidului, părinte al bucuriei — de C. Romașcanu (Cultura Poporului nr. 10/1955).

Și-ntr-un fir de lăvăntică — de N. Buichiu (Cultura Poporului nr. 5/1956).

Teatru:

Giscănelul — de L. Ghernet și T. Gurevici (pt. teatrul de păpuși). (Cultura Poporului nr. 2/1956).

Proză:

Cuvîntul de onoare — schiță de L. Pantelev (Cultura Poporului nr. 5/1956).
Părul buricului — de Ianca Brîlî (Cultura Poporului nr. 10/1955).

Cottul JURIDIC

POT FI LUATE ÎN FOLOSINȚA ANUMITE TERENURI AGRICOLE?

Această întrebare ne-a fost pusă de numeroși cititori. Publicăm mai jos răspunsul cerut.

Potrivit prevederilor Hotărîrii Consiliului de Miniștri Nr. 595 din 15 aprilie 1955, privind luarea în folosință de către țărani muncitori a unor terenuri agricole, proprietarii și deținătorii de pămînt pe care nu-l pot lucra singuri au dreptul de a-l ceda, în întregime sau în parte, pe timp de un an sau mai mulți, altor țărani muncitori. Actul de dare în folosință, pe timp limitat, a pămîntului devine legal numai după ce a fost aprobat de comitetul executiv al sfatului popular comunal.

Și acum câteva cuvinte despre modul cum se face impunerea terenurilor din această categorie.

Atît impozitul cît și cotele obligatorii vor fi plătite și respectiv predate — pe perioada contractării — nu de către proprietar, ci de cel căruia i-a fost dat spre folosință terenul agricol. La calcularea cotelor și impozitelor însă, suprafețele luate în folosință de către țărani muncitori nu vor fi adăugate la proprietatea lor, ci se impun separat.

Scriitorului care vrea să creieze în deplină liniște, filozofului care vrea să mediteze fără teamă că va fi tulburat, compozitorului care nu poate compune decît în locuri ferite de zgomot, tuturor acestora le pot recomanda un lăcaș ideal din acest punct de vedere. Ce e drept, trebuie să se ostenească puțin pentru a ajunge la lăcașul cu pricina, deoarece drumul care duce de la Botoșani la Necșeni e cît se poate de prost. Osteneala aceasta le va fi însă pe de-a-ntregul răsplătită de liniștea pe care o vor găsi în lăcașul ce, cu multă căldură, îl recomand.

Veți fi fiind poate curioși să aflați la ce fel de lăcaș mă refer. Veți fi crezînd, poate, că e vorba de o nouă casă de creație a Uniunii Scriitorilor ori a Uniunii Compozitorilor, despre care n-ați auzit încă. Nu, lăcașul cititorilor. Lăcașul acesta al liniștii depline nu-l nici casă de creație pentru scriitori, nici pentru compozitori și nu-l nici vreun loc de meditație rezervat special filozofilor. Este (și tocmai în aceasta stă și surpriza) un... cămin cultural!

Parcă văd că unii dintre cei cărora le-am făcut recomandarea de mai sus vor strîmba din nas: cămin cultural? Vrei să rîzi de noi! Parcă noi nu știm că în orice cămin cultural se fac repetiții la coruri, se pun piese în

St! Să nu te tulburăm liniștea!...

scenă, se țin conferințe și numai liniște nu este.

Da, așa este în general. La căminele culturale se fac coruri, se repetă piese, se dau spectacole, se țin conferințe și țineste, nu e liniște. Vă asigur însă că la căminul cultural din Necșeni nu se întîmplă nimic din toate acestea. Și nu numai de acum. Ci cam de cînd a fost înălțat.

E drept că oamenii din comună ar vrea să tulbure pacea acestui lăcaș. Au vrut și vor încă să înființeze un cor, ba și o echipă artistică. Ba au cerut și conferințe și încă multe altele. Toate încercările lor au rămas însă zadarnice. Corul nu s-a alcătuit, echipa artistică nu s-a înființat, conferințe nu s-au ținut și liniștea tradițională a acestui cămin n-a fost de nimic tulburată.

Se spune că împrejurările în care trăiesc oamenii le dau acestora și un anume fel de a fi. Și bine se spune. Intr-adevăr, aceeași liniște profundă care domnește în căminul cultural

din Necșeni domnește și în inimile anumitor oameni de aici.

Nu mă gîndesc la acei oameni înalțați din comună în fruntea cărora se află tot timpul comuniștii, care luptă să înființeze cea de a treia întovărășire și să dezvolte cele trei gospodării colective existente.

Mă gîndesc la intelectualii comunei, care, în contrast cu ceilalți, au împrumutat foarte mult din liniștea căminului lor cultural.

Directorul căminului cultural, tovarășul Aurel Constantinescu, a făcut un plan de muncă, invizibil de altfel pentru cei cîț de cîț curioși, și e foarte liniștit.

Responsabilul (pe hîrtie) cu corul, tovarășul Constantin Prăjinaru, a descoperit un pretext pentru a nu înjgheba corul. Anume că oamenii nu vor să cînte, și e și el acum la fel de liniștit ca și directorul.

Bibliotecarul comunei, tovarășul Dumitru Potîrniche, a înscris în condicile sale în acest an 50 de cititori,

Amatori de paradă

În filmul sovietic „Cercul” este un personaj care, pentru a părea impozant și puternic, și-a pus sub frac o cămașă de cauciuc. Umflîndu-și cu pompa cămașa aceasta, clownul capătă un piept, niște umeri și niște mușchi care impresionează și uluiesc publicul. Și în timp ce pe scenă pare un atlet, în realitate el nu este decît un pipiriu gata să cadă la cea mai ușoară adiere de vînt.

Asemenea oameni de paradă se mai găsesc din păcate și în mijlocul nostru. Dar în timp ce pipiriu de la circ, care face pe atletul, stîrnește rîsul, semenii lui din viața de toate zilele sînt prin faptele lor de-a dreptul dăunători.

Iată de tristă pildă, un fapt mărunt la primă înfățișare, dar cu urmări îngrijorătoare. Este vorba despre instructorul raional U.T.M. Marian, care a organizat nu de mult o festivitate la Breaza. La această festivitate se ivise prilejul de a fi fotografiați pentru un ziar cîțiva tineri, participanți la concursul „Iubiți cartea”. Dar, unul din cei 5 tineri participanți care trecuseră prin fața comisiei de examinare lipsea din sală. Pentru a nu pierde totuși ocazia de a face publicitate evenimentului, instructorul raional a găsit o soluție foarte ciudată. Astfel, în locul adevăratului participant la concurs, Emil Nicolae, care lipsea, insigna de „Prieten al cărții” a fost înminată fratelui acestuia, Ion Nicolae, care se află întîmplător în sală, dar care în schimb nici nu era măcar înscris la concurs. Iată-l așadar pe Ion Nicolae uns ca „prieten” al cărții numai pentru a acoperi un loc gol în fața aparatului de fotografiat.

Dacă reporterul fotograf nu avea de unde să cunoască realitatea, ceilalți tineri din Breaza au știut-o, au comentat-o și au ajuns să judece ca nereserios nu numai pe instructorul raional, dar și felul cum era privit concursul aici. Tocmai de aceea, de la această festivitate de paradă nici un om din Breaza nu s-a mai înscris la concursul „Iubiți cartea”, iar participanții care se înscriseră pînă atunci nu s-au mai prezentat în fața comisiei de examinare. Nici comisia (din rîndurile căreia trei tovarăși — Oprea Florentina, fostă bibliotecară, Sîndulescu Florica, actuala bibliotecară și Dem. Diaconescu, instructorul raional al casei de cultură — s-au autopenialat cu ocazia acelei festivități) nu s-a mai întrunit și nu a mai urmărit ecurile festivității în rîndurile participanților.

Greșește oare amatorul de paradă, (în cazul nostru instructorul Marian), numai față de reporterul fotograf înșucîndu-l în eroare? Nu! Greșeala sa este mult mai gravă pentru că de pe urma improvizației lui de ordin festiv, concursul „Iubiți cartea” a fost golit, în fața participanților din Breaza, de conținutul său adevărat, mobilizator, de semnificația sa cea mai de seamă, aceea de a fi un mijloc larg de răspîndire a culturii în rîndurile maselor populare.

Amatorul de paradă însă nu se gîndește decît la dînsul, la posibilitățile cele mai ușoare pentru a-și cîștiga publicitate și laudă. Cît de puțin îl interesează urmările acțiunilor sale o dovedește faptul că, nici pînă azi, el nu s-a interesat dacă între timp cel puțin, posesorul pe nedrept al insignei de „Prieten al cărții”, Ion Nicolae, s-a înscris la concurs și a citit cărțile obligatorii. Iar instructorul U.T.M. continuă să urmărească de la reședința de raion cifrele și rapoartele și, probabil, organizează în alte părți festivități zgomotoase care fac vilvă și care-i aduc necuvenite aprecieri și evidențieri.

a înființat pe hîrtie 11 cercuri de citit, despre care nici el nu știe precis dacă funcționează 3, nu a citit el însuși nici o carte în ultima lună, și este tot pe atît de liniștit ca și ceilalți intelectuali!

Responsabilul sportiv, tovarășul Constantin Biznosu, a alcătuit (așa cum e regula aici) tot pe hîrtie, o echipă de volei și una de fotbal și asemenea celorlalți, s-a culundat în cea mai adîncă liniște.

Toți aceștia, ca și ceilalți intelectuali din Necșeni, și-au format părerea că locuitorii comunei nu vor să se cultive ci doar să muncească și cite o dată să joace la horă și părerea aceasta, fabricată de ei înșiși drept justificare a propriilor lipsuri, a fost un balsam liniștitor pentru inimile lor.

Așadar, poezii, romancierii, dramaturgii, compozitorii, filozofii și toți ceilalți care caută liniștea se pot duce cu deplină încredere la căminul cultural din Necșeni. Vor găsi aici ceea ce își doresc. Intr-un singur caz s-ar putea să nu mai găsească ceea ce am găsit eu. Și anume, în cazul cînd, în cele din urmă, liniștea de la acest cămin cultural va începe să-i neliniștească pe tovarășii de la secția culturală raională. Ceea ce s-ar putea întîmpla, totuși...

SORIN PETRESCU

SFATURI

Pentru crescătorii de oi...

In fiecare regiune a țării tunsul oilor trebuie făcut ținându-se seama de ploile ce cad, de temperatura aerului din timpul zilei și mai ales de temperatura din timpul nopții.

Tunderea prea timpurie poate duce oaia la îmbolnăvire, după cum tunderea prea întârziată (după ce au venit căldurile mari) supune oaia la suferințe, nemaiputând nici paște. Studiindu-se această problemă la Institutul de Cercetări Zootehnice din București, s-a stabilit că rezultatele cele mai bune se obțin când tunderea începe de îndată ce temperatura zilei ajunge la 18 grade, iar cea din timpul nopții la 7—8 grade. În această primăvară însă, ținând seamă de vremea ploioasă și temperatura scăzută (chiar sub zero grade la munte) din jurul datelor 12 și 20 mai, Ministerul Agriculturii recomandă ca tunsul oilor să înceapă mai târziu ca în alți ani, adică după 1 iunie, pentru a se evita pierderile de oi.

Înainte de tuns cu 24 de ore, oile nu se vor scoate la pășune pentru a evita ca lina să se ude, iar cu 12 ore înainte nu li se va da oilor nici hrană. Tunderea se face în saivane bine curățate sau sub șoproame. Se fac paturi de scinduri la înălțime de 30—60 cm., pe care se pune oaia spre a fi tunsă. Tunderea se face cu foarfeca de mină sau mecanizat cu mașina de tuns electrică. Lina se tunde cât mai aproape de piele, fără a se ciupi sau tăia pielea și fără a forma scări. Apoi oile se țin în saivane sau la păscut, în soare; noaptea ele se vor ține numai în saivane. De asemenea, vor fi ferite de vânturi reci și de ploaie intrucât pot răci cu ușurință. Oile care au boli de piele se tund la urmă. Prima baie contra paraziților se face la 7—8 zile după tundere.

Dr. FRANCISC POPESCU

...și pentru grădinari

Evremea sădării legumelor. Pentru a obține o recoltă bogată, grădinarii trebuie să pregătească bine terenul și să-l marcheze. Înainte de plantare, răsădul trebuie deprins cu frigul și lipsa de apă, condiții pe care le-ar putea avea și la cimp. Cu o zi înainte de plantare, răsădiițele se udă bine pentru ca la scoaterea răsădurilor să nu se rupă rădăcinile. Scoaterea răsădului trebuie făcută cu ajutorul unui bețișor și în așa fel ca plantele să aibă destul pământ pe rădăcină. Urmează fasonarea, adică scurtarea rădăcinilor prea lungi și tăiatul virfurilor frunzelor. Imediat se face mocirlitul răsădurilor (înmuiera rădăcinilor într-un amestec format din lut, baligă de vacă și apă) pentru ca plantele să poată orinde la plantare. În aceeași zi trebuie adite răsădurile în cimp. După sădire, pământul din jurul plantelor se presează, se udă bine și se presară cu pământ uscat și mărunțit. Dacă după 3—4 zile de la plantare observăm că unele plante s-au veștejit, le înlocuim cu răsăd din același soi.

O grijă de seamă, tot în această perioadă, trebuie să fie combaterea dăunătorilor. Astfel, coropișnițele care distrug rădăcinile tinerelor plante, se pot combate prin prăfuiri cu arseniat de plumb sau cu momeli alcătuite din 1 kg de țărițe la 50 gr. de arseniat de plumb sau hexacloran. Puciții săritorii ai legumelor, gărgărițele, musca verzei ca și alte insecte le distrugem prin prăfuirea plantelor cu hexacloran sau D.D.T., folosind 30—35 kg. la hectar. Dacă atacul de musca verzei — care taie plantele de la suprafața pământului — este mare, atunci e bine să se presare în jurul fiecărei plante câte 5 gr. de hexacloran și apoi să se facă mici mușuroaie în jurul lor.

Ing. V. DRĂGUSANU

Știința în Ștyba Buneistării

La o stațiune experimentală agricolă din Dobrogea

O delegație de colectiviști, întovărășiți și țărani muncitori cu gospodărie individuală participând la una din demonstrațiile practice organizate de Stațiunea experimentală agricolă Valul lui Traian.

Despre modul cum Stațiunea experimentală agricolă Valul lui Traian participă la transformarea agriculturii regiunii într-o agricultură intensivă și despre legăturile stațiunii cu gospodăriile agricole țărănești din împrejurimi voi lăsa, pentru început, să vorbească unele cifre.

Nu mai în anul trecut Stațiunea experimentală din Valul lui Traian a fost vizitată de peste 3.000 de agricultori din regiune. Cercetătorii științifici ai stațiunii sînt prieteni recunoscuți ai țăranilor colectiviști, întovărășiți sau cu gospodărie individuală din satele Dobrogei. Și aceasta, în primul rînd, datorită sprijinului atent, competent și operativ dat ori de cîte ori le-a fost cerut.

Porumbul este una din culturile de bază ale Dobrogei (ocupă cca. 30 la sută din suprafața arabilă). Tocmai de aceea, acestei culturi i se dă o atenție deosebită în cercetările științifice ale stațiunii. După ani de cercetări și selecție făcute pe cîmpurile experimentale din Valul lui Traian, a fost creat noul soi de porumb, soiul românesc dobrogean. Fiind rezistent la secetă, — calitate importantă avînd în vedere clima locală — și bogat în substanțe nutritive, soiul românesc dobrogean a devenit soiul-mamă care, încrucișat cu soiul-tată „I.C.A.R.-54” (creat de Stațiunea experimentală din Mărculești), dă hibridul de porumb corespunzător climatei și solului regiunii. În acest an porumbul hibrid se cultivă pe suprafețe mari în mai toate

gospodăriile colective dobrogeane, iar suprafața loturilor pentru producerea seminței hibride a crescut în fiecare colectivă cu 10—15 hectare. Acest lucru a fost posibil deoarece numai în 1956, de pildă, Stațiunea din Valul lui Traian a dat gospodăriilor colective peste 80.000 kilograme de porumb din soiul românesc dobrogean.

Tovarășul inginer Vasile Bărneanu, un valoros cercetător științific al stațiunii, îmi vorbește cu multă însuflețire și de celelalte probleme pe care le ridică agricultura regiunii în plină dezvoltare:

— Iată, îmi spuse el, noi am reușit să producem și să dăm gospodăriilor colective și întovărășirilor agricole și mari cantități de sămînță din grîul raionat în regiunea noastră. Acest soi dă un spor de peste 250 kg de grîu la hectar.

— Nu uita de baza furajeră — interveni tovarășul Tomoroagă. Dezvoltarea sectorului zootehnic în gospodăriile colective a ridicat problema furajelor. În această direcție ne preocupăm pe de o parte de stabilirea unor culturi furajere potrivite climatei și solului local (cum sînt iarba de Sudan, sorgul zaharat — care dă rezultate excepționale — pepenii furajeri etc.), și de introducerea lor în cultură, iar pe de altă parte de trecerea la cultivarea porumbului de siloz. Sub îndrumarea noastră, continuă tovarășul Tomoroagă, gospodăriile colective din Valul lui Traian și Valea Seacă, precum și alte gospodării, au trecut în acest an la crea-

rea bazei furajere după metode științifice.

Desigur, ar fi multe de povestit despre munca acestui colectiv de cercetători științifici. Ar trebui menționate, bunăoară, zecile de conferințe și conferințe-lectii ținute la căminele culturale sau cursurile agrozootehnice, numeroasele consultații agricole publicate în paginile ziarului local „Dobrogea Nouă”, explicațiile concrete privind cultivarea porumbului hibrid, combaterea diferiților dăunători etc., date pe ogor, la fața locului, de colectivul stațiunii, în frunte cu directorul său, tovarășul Petre Tomoroagă.

Colectivul Stațiunii experimentale agricole din Valul lui Traian a făcut din această stațiune un important centru de răspîndire a științei și de sprijin al luptei pentru transformarea agriculturii din Dobrogea într-o agricultură intensivă. Este o realizare meritoasă.

E. CHELBAȘU

Cine nu știe că, dacă folosești sămînță bună, culegi și roade mai bogate? Dar ca să știi dacă sămînța e bună sau nu pentru însămînțat, trebuie să-ți faci proba de încolțire.

În fotografie: ing. Valentina Marcovici, șefa laboratorului pentru controlul semințelor din Roman, regiunea Bacău, și tehniciana Emilia Tintă, urmăresc procesul de încolțire al semințelor de porumb, aduse la probă.

„AGRONOMI fără diplomă”

In sala căminului cultural din Cucorâni-Botoșani s-a ținut, nu de mult, ultima lecție a cercului agrotehnic, în timpul căreia, între altele, s-a discutat planul activității practice din această vară.

Se strînseseră ca de obicei toți cei 30 de membri ai cercului; țărani muncitori întovărășiți sau cu gospodărie individuală. Învățătorul Dumitru Cristea, un bătrînel de statură potrivită, și-a aruncat la un moment dat privirea în sală. Nu lipsea nimeni. Erau aici toți „elevii” cu care bătrînul dascăl a început cursurile cercului agrotehnic acum cîțiva ani. „Agronomii noștri fără diplomă”, obișnuiește să-și numească elevii, dascălul din Cucorâni. „Agronomii” aceștia știu azi să deosebească în cîmpul microscopului taietele plantei. Ei au venit la această ultimă lecție cu lădițe și borcane cu probe de germinație. Se cheamă că nu mai merg cu agricultura la întîmplare.

De toate faptele acestea nu-i străin bătrînul dascăl. Anul trecut amenajaseră, după lecțiile teoretice, un lot experimental semănat cu porumb, împărțit în mai multe parcele. Pe prima s-a semănat porumb în cuiburi așezate în pătrat, s-au făcut patru prașile și s-a făcut polenizare suplimentară artificială. Rezultatul? S-au obținut 3.800 kg de porumb boabe la hectar.

— E adevărat? — întrebă Dumitru Cristea pe cei din sală.

— Adevărat — întărește Gheorghe Tîpniuc. — Eu taman așa am făcut și atît am și scos.

— Pe a doua parcelă porumbul a fost semănat în rînduri cu mașina, s-au făcut numai 3 prașile și nu s-a mai aplicat metoda polenizării. Cît a ieșit?

— Cam 3.200 kg. la hectar — adevărește Florea Nistor, care se convinsese de acest lucru și după recolta obținută de el.

— Și pe ultima parcelă? Vă aduceți aminte: semănat cu mîna, prașit de două

Reportaj de L. STANCU

ori și cu mușuroi. Recoltă, 1.800 la hectar... Țărani muncitori din Cucorâni au îndrăgît cursurile cercului agrotehnic pentru că ele sînt de mare folos pentru îmbogățirea cunoștințelor lor despre știința agrotehnică. Interesul lor crește cu atît mai mult, cu cît învățătorul Dumitru Cristea face experiențe și cercetări care vin în sprijinul mării producției agricole. De ani de zile el lucrează la regenerarea grîului roșu de Botoșani, la obținerea de hibridi de porumb, grîu, orz și ovăz. El încrucișează diferiți pomi, pentru a obține noi soiuri de fructe cu o productivitate mai mare. Smochinii din curtea învățătorului dau anual cîte 3 recolte. Cu ajutorul său și-au plantat smochini și o parte din țărani muncitori.

Dumitru Cristea nu se întîlnește cu „elevii” săi numai la lecțiile și aplicațiile practice ale cercului. Casa lui a devenit un adevărat laborator al satului. Aici sînt expuse, într-o cameră special amenajată, probe de culturi, lădițe cu tot soiul de cereale, produse ale experiențelor sale îndelungate. Cînd au de făcut vreo altoire sau cînd vor să încrucișeze diferite soiuri de plante sau pomi, ei vin la învățător și îi cer sfatul. Mare a fost bucuria țăranilor muncitoare Aneta Andrei cînd a reușit să obțină hibridi noi de porumb din încrucișarea soiului dobrogean cu cel hângănesc.

La școală, copiii sînt organizați într-un cerc al tinerilor naturaliști. După exemplul dascălului lor ei și-au amenajat mici parcele experimentale. A ajuns vestit în tot satul elevul Niță Nicolae. El a luat în îngrijire o bucată de pământ pe care a semănat-o cu porumb. A împrumutat un marcător de prin vecini, l-a cărat în spațe pînă la cîmp și și-a însămînțat porumbul în cuiburi așezate în pătrat. Pe urmă a făcut 4 prașile și l-a polenizat artificial.

Tatăl se mira de „năzdrăvăniile” feciorului, dar la recoltă a rămas uimit de rezultatul obținut. Niculăiță a scos de 2 ori mai mult porumb la hectar decît tatăl său, bătrîn și încercat agricultor. Acesta l-a îndemnat să se înscrie la cercul agrotehnic.

Pentru strădaniile sale de cercetător și pentru munca sa neobosită de răspîndire a cunoștințelor agrotehnice în rîndul țăranilor muncitori, învățătorul Dumitru I. Cristea a primit, ca o înaltă prețuire a meritelor sale, Ordinul Muncii cl. III-a.

Un început bun

Cei ce-au străbătut raionul Carei au avut deseori prilejul să audă părerea că în satul Urziceni din acest raion n-o să se facă încă multă vreme colectivă. Dacă întrebai pentru care motiv, ți se răspundea pe loc:

— Pentru că-i un sat de oameni harnici și gospodari și au cel mai bun pământ din raion. Așa stînd lucrurile, ei nu trăiesc rău ca individuali și n-o să se urnească din loc cu una cu două.

Dacă te duceai însă la raionul de partid și stătea de vorbă despre această problemă cu tovarășul secretar Sigismund Kovács, de pildă, el îți spunea, în ciuda părerii răspindite, că țărani din Urziceni vor înființa gospodărie colectivă, și încă în curînd, tocmai pentru că sînt oameni harnici și gospodari și le place să trăiască bine.

În primăvara aceasta, pe la sfîrșitul lui april, am călătorit din nou prin raionul Carei și printre primele veștăi pe care le-am aflat a fost următoarea: în Urziceni s-a inaugurat, la 4 martie, o gospodărie colectivă în care au intrat 83 de familii cu 280 de hectare. Această gospodărie, care n-a implinit încă nici două luni de viață, a și ajuns fruntașă, numărîndu-se printre puținele gospodării din raion care-au și încheiat campania de însămînțări.

Pe Ștefan Csuka l-am întîlnit la sediul gospodăriei. Dădea o mină de ajutor la împodobirea încăperilor în vederea sărbătoririi zilei de 1 Mai. E un țăran de statură mijlocie, bine legat, cu o față rotundă și cu mustață retezată scurt. Adunarea generală l-a ales brigadier la brigada a doua de cîmp. E un om așezat, cu vorbă domoală. A fost printre primii înscriși în gospodărie și unul dintre-cei care s-au zbatut cel mai mult pentru ca numărul celor înscriși să fie cît mai mare. Îmi spune că deocamdată cele 83 de familii care au intrat în colectivă reprezintă numai un sfert din numărul localnicilor, dar este încredințat că la toamnă o să intre mai mult de jumătate din sat. Pînă s-a spart gheața a fost greu. Acum tot satul e cu ochii pe ei, pe colectivisti: ce-o să facă? ce recoltă o să obțină? cît o să ducă acasă la toamnă?

Ștefan Csuka se oprește cîteva clipe, parcă pentru a-și cumpăni bine vorbele pe care vrea să le mai spună, apoi urmează cu multă hotărîre în glas:

— O să scoatem o recoltă mai mare la hectar decît oricare țăran individual din sat! Socotim că asta-i cea mai bună muncă de lămurire pentru ceilalți care stau cu ochii pe noi. Ne-am propus să obținem cel puțin 2500 kile de grîu și 4000

kile de porumb la hectar, adică mai mult cu 500 kile de grîu și 1000 kile de porumb față de recolta medie pe sat, de anul trecut.

— Frumos, zic eu, da' oare o să izbutiți să obțineți atîta?

— De bună seamă, mă asigură brigadierul. Ba și mai mult dacă o fi un an bun!

— Cînd ați isprăvit cu semănatul? — întreb eu.

— În 28 april.

— Și cum ați făcut de ați isprăvit în așa scurtă vreme?

La această întrebare, brigadierul Ștefan Csuka îmi răspunde pe larg. Se vede că aici e la el acasă.

A doua zi după inaugurare au și început munca. Au trans-

Reportaj de SILVIU PODINĂ

portat bălegarul cu toate atelajele. În cîteva zile s-au cărat din curțile membrilor, pe tarlăua destinată cartofilor, 50 tone de gunoi de grajd. Tot atunci Francisc Iakobka, președintele, s-a dus la directorul S.M.T.-ului din Carei. Deși S.M.T.-ul își încheiase planurile de lucrări și repartizase brigăzile, directorul a făgăduit că nu va lăsa fără ajutor cea mai tinăra gospodărie din raza sa. Va lua de unde-i mai puțină nevoie și le va trimite neapărat cîteva tractoare. Îndată ce s-a întors președintele cu acest răspuns și-au și făcut planul: dacă o să are tractoarele ce mai e de arat, înseamnă că ei pot porni la semănat cu toate cele îi atelaje. Aveau 100 de hectare de arătură de toamnă; o să samene în ea direct orzul, ovăzul, floarea soarelui, lucerna.

Au urmat zile de înfrigorată pregătiri. La sediu se aduceau semințe de tot felul. Se curățau. Colectivisti din satul vecin le-au trimis în dar porumb hibrid. Tot din Berveni, de la fabrica de prelucrare a cîniei, au adus sămînță de cîniepă pentru cele 60 de hectare de cîniepă pe care le-au contractat cu fabrica. De la raion și-au procurat sămînță pentru cele 11 hectare de soia... Pînă la urmă au isprăvit cu toate pregătirile, numai că primăvara tot nu voia să se arate. Zilele lui martie se scurgeau una cite una, dar bunda groasă de zăpadă mai stăruia pe ogoare...

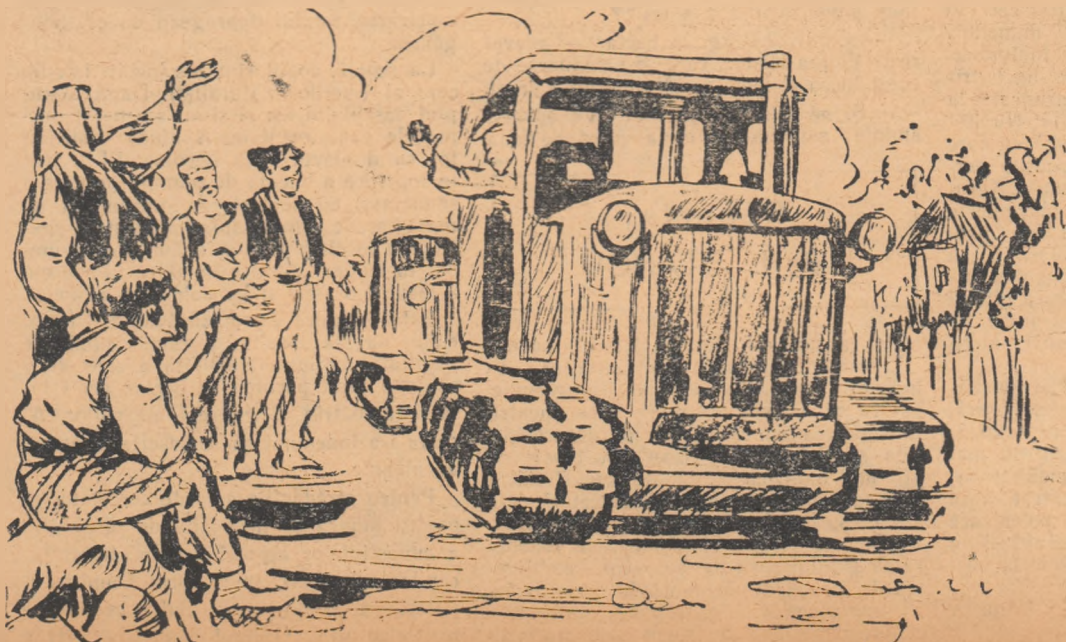
— Eram de-acuma în april — povestește brigadierul — și tot nu puteam ieși la cîmp. Mulți dintre noi începeau să se îndoiască în sine lor: că vom izbuti să isprăvim cu semănatul la vreme. Cînd, în cele din urmă, s-a arătat și soarele și arătura de toamnă s-a zbicit cît de cît, am intrat pe ea cu semănătorile. Au sosit și tractoarele, dar pămînturile nearate erau mai joase și

I.A.R.-urile s-au înfundat, dîndu-ne peste cap tot planul. Atunci ne-am adus aminte de vorbele rostite de tovarășul Kovács, secretarul comitetului raional de partid, la inaugurarea gospodăriei: „Ori de cîte ori veți întîmpina vreo greutate, să-mi dați de știre”. Încă în aceeași zi președintele nostru s-a dus la el, iar a doua zi pe la ujină am și văzut cum vin pe drum șase tractoare pe șenile. Cînd au intrat în sat, bucuria noastră a fost și mai mare: doi dintre cei șase tractoriști erau de la noi din sat, feciori de colectivisti de-ai noștri: Ion Leibner și Anton Ludescher. Începînd cu dimineața următoare, treaba a început să meargă strună. Toate cele unsprezece atelaje ale noastre semănau în arătura de toamnă, iar tractoarele arau zi și noapte. Au muncit tractoriștii pe rupte. Înainte ca noi să isprăvim cu semănatul porumbului, ei au isprăvit de arat. Ca să nu pierdem nici o zi, am hotărît să le dăm lor să samene cele 60 de hectare de cîniepă. Dar să nu uit să vă spun ce-a fost cu cartofii...

— Ce-a fost?

— Să vedeți. În planul nostru era vorba ca la pusul cartofilor să muncească numai o brigadă. Dar în dimineața hotărîtă ne-am trezit că vin la cîmp toți colectivisti, cu femeii și cu copiii cu tot. Pînă-n sară au fost puși în cuiburi toți cartofii de sămînță. Douăzeci și unu de hectare într-o singură zi! Atunci de-ați fi venit pe la noi să ne vedeți. În același timp atelajele semănau porumb, cele șase tractoare ajutau la semănatul cîniei. Iaca de ce am isprăvit printre primii campania de însămînțări. De-acî se vede clar că, muncind împreună și cu ajutorul S.M.T.-ului, colectivisti sînt în stare să lucreze pămîntul mai bine și într-un rîstimp mai scurt decît e în stare un țăran cu gospodărie individuală. Cei mai mulți țărani necolectiviști abia acum seamănă porumbul. Cînd o să răsără al lor în două frunze, al nostru o să fie și prășit o dată. Acuma spune și dumneata: n-avem noi dreptate să ne așteptăm la o recoltă mai mare decît individualii?

De bună seamă că i-am dat dreptate brigadierului Ștefan Csuka. Dacă o să muncească și de aci înainte așa cum au muncit în aceste săptămîni, o să strîngă cu siguranță recolte mult mai mari decît ceilalți săteni și, așa cum bine socotese colectivisti din Urziceni, asta o să fie cea mai bună muncă de lămurire pentru ca la toamnă și-n anii viitori să vină alături de ei și ceilalți țărani muncitori din sat.

FĂURITORI DE FRUMUSEȚI PO

Poetul sătean

Țăran muncitor din comuna Suslănești, raionul Muscel, Ioan Gh. Isăroiu a iubit de mic copil meșteșugul versurilor și înțelepciunea cărților. Copilăria și-a petrecut-o însă robolind prin ogrăzile celor înstăriți pentru nimica toată sau ucenicînd prin atelierele meșterilor cizmari din orașul Cîmpulung. Mult s-a străduit învățătorul Voiculescu, care întrezărise istețimea și talentul copilului de atunci, să-l trimită mai departe la școală, dar n-a reușit. Isăroiu, deși reușise al treilea la examen, a fost totuși înlăturat spre a se face loc unui fiu de boier.

Astăzi, el are aproape 59 de ani și din cînd în cînd așterne în versuri frumoasele sale gînduri. Noile transformări ale satului își găsesc cu prisosință loc în poeziile poetului popular Ioan Gh. Isăroiu. Iată una dintre poeziile sale:

BINE-I ÎN GOSPODĂRIE

Foate verde iasomie
Bine-i în gospodărie
Bine-i cînd cu voie bună
Ducem muncă împreună.
Munca noastră, cîmpul nostru
Ne sporește-n casă roștu'
Și ne scoate din nevoi
Și sîntem în frunte, noi
Și ni-l casa-mbelșugată
Și ograda luminată
Și copiii dolofani,
Tune dracu-n chiaburani.

Un lăutar iscusit

Vasile Bucur, cîntăreț din vicoară, are 32 de ani. De la bunicul său, Neculai Mîrșan care de puțin timp a implinit 93 de ani, a deprins meșteșugul de a cînta la vicoară țără

arcuș, cu ajutorul unui fir. Pentru aceasta el este cunoscut nu numai în comuna sa natală, — Bughea de Sus, raionul Muscel, — ci pînă departe în alte comune. Nu este lucru ușor să cînti cu ajutorul unui fir.

Mulți s-au străduit să învețe și n-au izbutit. Așa ceva numai Vasile lăutar din arcuș pe care îl viorii. Apoi cu două dege prinde firul, îl întinde și, bace făcute în același timp de la mina stîngă coardel, cîntă. În felul acesta se redeva întocmai cîntăreț.

Complet de ju...
„circumstanțe...
te”... „condamn...
suspendarea pedepsei...
o seamă de termeni...
pe care Nicolae Neciu...
muncitor din Brănești...
nea București, îi...
astăzi cu aceeași...
cu care ar vorbi despr...
natul griului sau de...
tul știuleților.
Comunistul...
popular. Oamenii l-au...
ca mină dreptă și i...
rului de carieră, știin...
ciu va lucra la fel de...
sala tribunalului ca ș...
lăua întocmirea din...
ce parte. Agricultorul...
me late și aspru —
burghezia le socotea

RUSALIN MUREȘANU

Pămîntul Solomiei

Fragment

Seara pune draperii la geamuri
Luna girbovită umblă-n botă
Încîlcîndu-și plețele prin ramuri
Luminind albastra teracotă.
Solomie a aprins surcele

PĂMÎNTUL SOLOMIEI 5

Mîndra îndemnare a puterii.
— „Da, avem, sînt poate mii de ani
Cînd pe-aici prin sat trecea o vale,
Murmurînd prin lut și bolovani
Bolezînd cîmpurile natale.
Ia te uită ce deșteaptă sînt
Doduile, și-o iau-nainte țărăși
Am găsit pămînt, pămînt, pămînt,
Pentru zeci și sute de tovarășii!”
Pe cuprînt mincarea a rămas
Ca să fiarbă singură cum știe
Și-n acel al dimineții ceas
A plecat spre holdă Solomie.
Dodu semăna pe holdă grîu...
Solomie l-a leșit în lăță,
Mina el i-a pus-o după briu
Și-a cuprîns-o pe nevastă-n brață.
— Ai citit, bărbate?
— N-am citit.
Uite aici „Scînteia”... Directive...
— Tu, măi Solomie, te-ai smîntit?
Or ți sfaturi pentru colectivă...
— Pentru tine sînt! (Și ea l-a spus
Despre valea cea de mult secată)...
Dodu parcă a căzut de sus
Și lăptura l-a rămas mirată.
S-a gîndit, s-a tot gîndit. Iar searc,
După cîna tare... „minunată”,
(Solomie a-nghițit ocara
Că fusese supă alumată),

PĂMÎNTUL SOLOMIEI 6

Teracota arde pe ogoare.
Sus pe hornuri fumul în...
Înspre cerul simplu a ajun...
Fum albastru, clipe după
Trage ceru-n urlașu-l piep...
Duhînd din coșurile-pipe
Ca un om bătrîn și înșelep...
Dodu a venit de la ședință
Obosit și îmbătăit de fum.
Colectiva a luat ființă
În această seară de acum.
S-a înscris și Petre, numai
A rămas așa, să se gînde...
Ca la poarta nouă un vițel
La ședință fost-a să privea
Solomie l-a luat la rost:
— Ce ședință-l pînă noapte
Mi se pare că ședința-a fo...
Într-un pat... cu ochi și cu...
— Ia mai taci! — De ce...
Și pe mine la ședința asta
Ori rușine e pentru bărbat
Să își ducă undeva nevastă
— Solomie taci! — El nu
N-am ca tine oare-același
Precum scrise-n „constituți...
Statul ăsta bun și în...
— De-unde dracu le...
— Nu merg eu bărbate la...
— Tare dai din gură și d...

UL PATRIEI DE PE ÎNTINSUL PATRIEI

PLARE

ste. El rupe un de o coardă a la mina dreaptă nele mișcări di-mișcările degepasă deasupra asile Bucur reu-intec.

NICOLAE NASTA

Stejarul

Cu brațe noduroase ieșind de sub frunzaro Cuprinde parcă cerul din zare pînă-n zare. E trist și singur... Ziua ascultă cum tot zice Un cînt de dor zefirul din frunze și din spice, Iar pe la miezul nopții vorbește-ncet cu luna Dar vijii și geme cînd urlă-n slăvi furtuna.

Din el o să se taie căminului o poartă Să i se hărăzească în lume altă soartă. Timplarii și dulgherii vor dăltui în lemn Ale acestei epoci nepieritoare semne.

O, poarta mea de mîine, cîtîia ani ai stat Cu brațele întinse la margine de sat!... Cl eu de pe acuma parcă și văd cum v'n Copiii și bătrînii să-nvețe la cămin, Și-o să te bucuri mîine, stejarul meu bătrîn, Deși pe cîmp și holde n-o să mai fii stăpîn!
NICOLAE TEICA

numai pentru munca cîmpului — a fost chemat în anii puterii populare să vegheze la respectarea legilor.

Lui Nicolae Neciu îi place să vorbească mai cu seamă despre puterea educativă a hotărîrilor judecătorești.

LA ÎMPĂRȚIREA DREPTĂȚII

— Noi trăim și muncim zilnic în mijlocul oamenilor, — povestește Neciu. — Cunos-cîndu-le bine viața și faptele, putem ajuta la pronunțarea unor hotărîri cît mai întemeiate, menite să-l îndrepte pe

impricinat. Așa a fost, de pildă, cu Vasile Chiru, un tînăr care se deda la scandaluri și care s-a purtat necuviincios cu o femeie. Pedepsa pe care a primit-o i-a deschis ochii și la ajutor să se facă om de treabă.

Nicolae Neciu a luat parte la judecarea multor procese, cerînd respectarea legalității socialiste.

Locuitorii din Brănești și din satele învecinate sînt pe deplin mulțumiți de felul cum își îndeplinește Nicolae Neciu mandatul încredințat. Participarea unor oameni ca Nicolae Neciu la împărțirea dreptății, ilustrează cu prisosință democratismul justiției noastre.

Microcentrala

De cu seară, huruindu-și toba prin sat, vătăjelul vestise: „Tot natul să aducă mîine la primărie cîte doi saci de cartofi prima!”

În pivnița casei, Constantin Halmaghi alege cartofii. Alege și suduie. Nu i-i la îndemînă porunca stăpînirii. Grămada de cartofi e mică; casa i-i plină de plozi; larna abia a început. Dar n-are ce face. Prefectul a dat poruncă și Halmaghi trebuie s-o împlinească. Cu stăpînirea nu-i de glumit: cînd cere ceva, e musai să dai. Prefectul a cerut cîte doi saci de cartofi din cei mai buni, în schimb făgăduindu-i că are să aducă electricitate în sat. Halmaghi a umplut sacii și, icnind, i-a cărat pe umeri pînă la poartă. Fiecare gospodar și-a pus la poartă cîte doi saci de cartofi. Primul i-a adunat în care și i-a dus la Făgăraș. Două săptămîni au cărat carele. Prefectul și-a mai făcut o casă. Electrica n-a fost adusă în Sîmbăta de Sus...

— Iar electrica! — a tunat Halmaghi acum cîtiva ani, cînd a aflat din nou despre treaba asta într-o adunare obștească. Președintele sfatului a lămurit însă repede lucrurile. Iar președintele era de-ai lor, om din sat. Puteau avea încredere în el. Doar că nu-i venea a crede că apa Sîmbetei le poate da electricitate. „Cum o să aibă atîta putere o apușoară repede, ce-i drept, dar pe care o poți trece cu pasul”. Dar pînă la urmă s-a învoit. Tot satul s-a învoit. Au venit inginerii de la oraș, au cercetat albia Sîmbe-

tei, din sat pînă sub poalele muntei, au măsurat și au socotit în jurul morii comunale. Așa a început. Au ieșit oamenii cu tîrnăcoape, cu lopeți, cu căruțe și au pornit munca după îndrumările date de ingineri. Valea a prins viață. Pădurea s-a înviorat de chiote, de bocănitul topoarelor, de hîrșitul ferăstraielelor. Pentru microcentrală era nevoie de lemn. Statul a trimis specialiști, a dat materiale pentru ca microcentrala să pornească mai repede.

...Curînd, la marginea satului, acolo unde Lisa își varsă apele în Sîmbăta, pentru a și pe prăvăli laolaltă mai departe, s-a înfiripat un lac. Oglînda lui scinteiază vesel. Imbrățișată parcă de cele două riuri. Apa de aici se scurge apoi spre moară, urea de o postavă de scînduri rezemată pe stîlpi și se prăvale în cele din urmă în coasta morii, unde o turbînă o înghite cu nesat, rotindu-și aripile fără Istov.

În ziua de-năii, Halmaghi a stat multă vreme privind învîrtiturile turbinei. Tot satul se îngămădise și-o cerceta ca pe o minune. Așa au stat pînă spre seară. Atunci becurile prinse pe stîlpii anume puși în pămînt au prins înțîi să se îngălbenească. Apoi a început să împungă noaptea din jur cu snoapi de sulii aurii. Halmaghi a slobozit un chiot care s-a înălțat spre coastele munților, unindu-se cu alte zeci și zeci într-un clocot urias de bucurie.

...Și în casa lui Halmaghi s-a aprins lumină. Un mînunchi de muncitori veniți din Sibiu, de la uzina electrică, i-au așezat sîrmele și au prins becul. În jurul lui, ca un roi, cei cinci copii se adună seara hîrjonindu-se, învățîndu-și lecțiile. 72 de case din Sîmbăta de Sus au acum lumină electrică. 5 aparate de radio noi pentru curent s-au cumpărat în sat. Și Halmaghi trage nădeide să-și cumpere curînd. Din cele 6 hectare ale lui, cît are de la reformă încoace, a scos recoltă bunisooară, cu toate că în partea locului pămîntul nu-i prea darnic. Dar Halmaghi știe să-l muncească: învață din cărți. Poate citi în voie acum. Inserările timurii nu-l mai silesc la culcare.

S-a întunecat. Privesc satul din depărtare. Deodată, ca țîșnit din străfundul muntilor care-l împresoară, o puzderie de lumini străpung întunericul, destrămintu-l, alungîndu-l din preajma asezării omenești. Tovarășul Pașca, morarul, a pornit microcentrala.

E. CIOBANU

Corul nu s-a destrămat

Cu cîntec, dragoste și nuași începe povestea și tot așa continuă și azi, după cît se pare... Comuna Gliganu din raionul Costești are un cor numeros. Numai familia Ene Rădulescu, cu tată, mamă și copii la un loc, sînt dintr-o dată opt. În rest, aproape numai tineri din comună.

Dirijorul Ion Bălteanu nu a bănuit firește întimplările care aveau să urmeze, cînd a strîns altă tineret la un loc. Flăcăii și fetele îndrăgiseră la început doar cîntecul. Însă de la o vreme au început perechi, perechi, să se îndăgășcă și între ei. Păi cum era să fie altfel dacă nu așa? Coriștii erau tineri, se vedeau des seara la repetiții și apoi te mai îndecăna și cîntecul la iubire.

Și, într-o seară s-a dus vestea: „Ion a lui Gheorghe Cavai a luat-o de la cor pe Gherghina Militaru și s-a căsătorit cu ea. Duminică au nunta”. — „Nu mai spune!” — „Ferice de ei!”

Vestea a adus bucurie, dar și îngrijorare. „Va să zică numărăm doi mai puțin la cor” — își spuneau directorul căminului, dirijorul, coriștii. S-a mai întimplat așa și în alte dați. După nuntă bărbatul nu-și mai lasă nici în ruptul capului tînăra nevastă la cămin.

Cei din Gliganu nu s-au dat însă bătuți: s-au strîns toți la cămin cu o zi înaintea nunții, au cumpărat cadouri mirilor, au făcut repetiție și a doua zi s-au dus și au cîntat la nuntă. Ce bucurie a fost pe socri, pe miri și pe nuntași. Apoi dacă s-a terminat nunta tinerii și-au văzut de căsnicie, dar vezi că, împotriva obiceiului, amîndoi au venit mai departe la cor.

S-ar părea că povestea se oprește aici. Gheorghe și Gherghina au fost numai deschișători de drum. N-a trecut multă vreme și...altă nuntă. Iar s-a dus vestea: „Tot din cor?” „Tot”. Și directorul și dirijorul împreună cu tot corul, iar au nuntit. De acum se obișnuise și lumea cu întimplarea asta năzdrăvană. Au urmat la rîstimpuri scurte, alte căsătorii... După nuntă, au venit toate perechile la cor mai departe, că doar aci s-au întîlnit și s-au legat pentru toată viața.

FLORIAN SAIOC

PĂMÎNTUL SOLOMIEI 3

Parc-ai fi regina cel puțin!
Ia te uită care-mi fu norocul
Ce nevastă mi-am mai căpătat.
La ședință, babo nu ți-e locul!
Ci la oale, măi, și la spălat!
— D-apoi ce știi tu? Tu știi să sameni
Și să-i ceri nevesii de mincare.
Nici gîndești că și noi sîntem oameni
C-avem minte și c-avem picioare.
Cum ai mers tu azi la adunare
Pot să merg și eu cu tine-alături.
Ce, sînt bună doar să-ți pregătesc mincare,

PĂMÎNTUL SOLOMIEI 4

Să mă cert cu Goldman și să mătur!

Dodu s-a trînit în patul moale
Răschirîndu-și mîinile prin plete.
Somnia astăzi îi dădea ocoale.
Ea s-a-nfors cu fața la perete.

Toamna-și strînge frunzele-n desagă
Și cu brațe negre de păduri
Mîna noroioasă ei teleagă
Zămisliind în urmă nouri suri.
Trag la hamuri cîrduri de cocoare
Șade toamna în rădvan de plumb,
Îi apleacă vîntul la picioare
Holde ruginite de porumb
Și în urmă iarna se vestește
Cu roibi albi la sanle. Prin vînt
Clopoșei de fulgi — călătorește
Albul ianuarie pe pămînt.
Solomie-acasă buchisit-a
„Directive” — date de partid
Literele joacă sub uimita
Luminare-a becului din zid.
„Noi pămînturi? Unde-or fi pe-afici?
Cîmpuri rele, nedestelenite.
Ca să taie plugul ca un brici
Scaii și buruienile ndrăcîte”.
Dar de-o dată fața ei de noa
A zîmbit ca trandafirul verii
Și-a simțit cum răbunește-n ea

PĂMÎNTUL SOLOMIEI 7

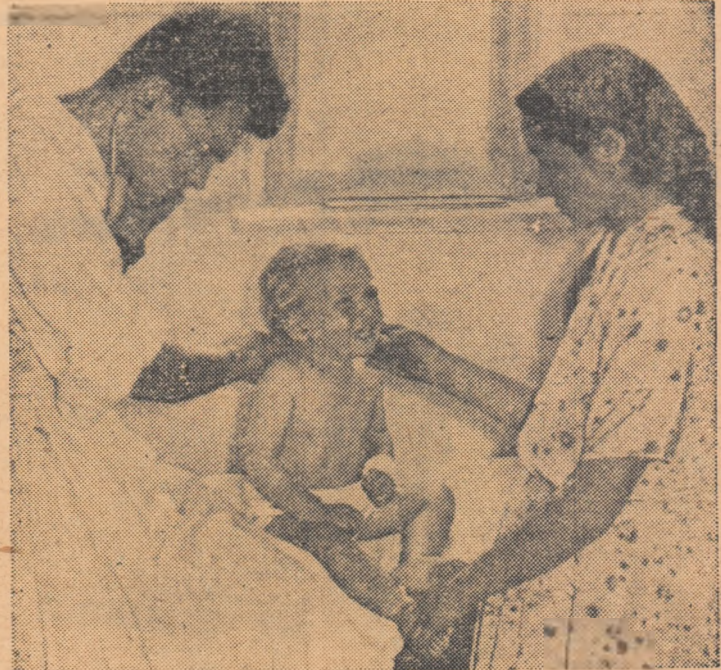
Dar s-a dus pe urma lui uitînd
Că-l trudit, că somnul îl apasă...
Stelele-mpleteau peste pămînt
O cunună, mare, luminoasă.

★
S-au strîns la Slat. Lui Dodu Păușcan
Îi pare bine c-a putut să scoale
Cu noaptea-n cap și-o seamă de țărani
Cu loturi — zice — individuale.
Dar tare-i pare bine mai ales,
Că-l cred al lui deștept nevoie mare.
— Măi, Dodu Păușcan a înțeles
Ce-l scris în Directive și-n ziare.
— Eu zic că-l bine să-l desțelenim
Aducem de la S.M.T. tractoare.
Păi, dac-am sta un pic să socotim,
Avem pe vale sute de hectare.
— Așa-i, așa-i, și ce mai grîu s-ar face.
Cum nu ne-a dat în gînd mai înainte?
— Păi să arăm tovarăși pentru pace!
(Așa vorbește noul președinte).
— Păi să arăm. Și Dodu ia cuvîntul:
— Eu am găsit înții ideia asta.
Deodată însă se-nvîrt pămîntul:
În prag la sediu apăru nevasta!
— Eu am găsit. (Mirare)
Solomie!?
Și Dodu lingă Petre-a amuțit.
— Îmi dați cuvîntul măi tovarăși, mie?
Vă arde oare cine a găsit!?

PĂMÎNTUL SOLOMIEI 8

Dar pe sub nas vă trece printre holde
Din mai bătrîne vremi ca tata Noe.
Ne trebuie, măi oameni buni, recolte
Așa că de pămînt avem nevoie!
Pe valea asta-a sute de hectare
Așa-i bărbate? — Păi așa gîndesc
(Și Păușcan s-a pitulat mal tare
Zicînd lui Petre: „Mă călugăresc!”)
— Voi oameni buni, în Directive zice
Pămînturi noi și bune să găsim.
Atunci să socotim și să vorbim:
Ori teamă vi-i de guri să nu se strîce?
— Dar valea asta ne cam dă pășune
Răsare iarba... ce e drept puțină
Dacă arăm, tovarăși, dacă-am pune
Porumb ori grîu, ne-ar prinde mult mai bine.

— Da, să arăm... Dar iarăși Solomie
Cuvîntul l-a cerut și-a zis așa:
„Ce-ar fi să facem noi grădinărie
Pe valea asta? E părerea mea.
Arăm pe margini, bună arătură!
Canal avem de nu se știe cînd,
Că l-a săpat tovarășa natură
Cu-ndelungată trudă în pămînt.
Și apă d-unde? — Bega e aproape,
Și ce ardei, ce roșii or să crească,
Doar Bega, bucuroasă, ne dă ape!
— Măi Dodule nevasta să-ți trăiască!

În anii regimului nostru, comuna Tudor Vladimirescu (regiunea București), a fost inzestrată, printre altele, și cu un dispensar modern.

În fotografie: Micutul Săndel, odrasla unui țăran muncitor de aici, cercetat cu atenție de medicul dispensarului, Petre Vancea.

Cel de-al șaselea continent al lumii

Cît cuprinzi cu ochii, de jur-împrejur, întinderi nesfîrșite de gheață. Vânturi puternice, furtuni însoțite uneori de trombe de zăpadă ce ating o înălțime de 100-120 m. Ger năpraznic. Iată armele cu care Antarctica — al șaselea continent al lumii — își apără cu înversunare tainele împotriva asaltului tot mai susținut al oamenilor.

Continental acesta, situat la Polul Sud, își are povestea lui. Primii care l-au descoperit, au fost curajoșii navigatori ruși F. F. Belingshausen și M. P. Lazarev. Părăsind la 16 iunie 1819 portul Kronstadt, pe bordul vaselor „Vostok” și „Mirni”, ei au navigat timp de 751 de zile înconjurînd întregul continent antarctic și străbătînd o distanță de peste 92 mii de kilometri.

De atunci s-au organizat numeroase expediții în această parte a globului. Englezul James Charles Wilkes, belgianul Jean Charcot, scoțianul Williams Bruce, germanii Enrich Drigaski și Wilhelm Filhner, polonezii Henry Artovski și Anton Dobrovolski, românul Emil Racoviță, japonezul Tioku Siraze, marinarii sovietici Vladimir Voronin și Alexei Solanin, precum și mulți alții, au adus contribuția lor la studierea celui de al șaselea continent și a apelor din jurul său. În 1911, G. Amundsen, iar curînd după aceea și R. Scott au ajuns la Polul Sud.

Astăzi, savanți din diferite țări, înarmați cu mijloace tehnice perfecționate, au posibilități cu mult mai mari să pătrundă în tainele pe care natura aspră de pe continentul de la Polul Sud le străjuiește cu atîta strășnicie.

Ce se ascunde sub învelișul gros de gheață care acoperă aproape întreaga suprafață a Antarctidei? Urmele unei vieți de mult apuse, ale unor plante și animale nemaiîntîlnite? Cum se deplasează curenții din mările sudului și legătura lor cu apele înconjurătoare? Care este influența curenților din aerul Antarctidei asupra climei pămîntului? Iată numai cîteva probleme care frămîntă pe numeroși savanți din mai multe țări, hotărîți ca în timpul anului geografic internațional (iulie 1957—decembrie 1958) să pătrundă în inima continentului Antarctic și să efectueze acolo amănunțite cercetări științifice.

După cum se știe, la sfîrșitul anului 1955, motonavele sovietice „Obi” și „Lena”, precum și vasul frigorifer nr. 7, transportînd prima expediție sovietică în Antarctica, au părăsit pe rînd țărurile U.R.S.S. îndreptîndu-se către partea de sud a globului.

Recent, stațiunea polară „Mirni” a stabilit prima legătură radiotelefonică, direct cu patria.

Conștienți de sarcina importantă ce le revine, specialiștii polari sovietici au și început primele cercetări. Cel de al șaselea continent își va dezvălui tainele în fața puterii omului!

VEȘTI DE LA POLUL SUD

Un orașel pe stîncă de gheață

După ce vasele sovietice sosite la țărmul Antarctidei au fost descărcate, pe la jumătatea lunii februarie, principala problemă ce s-a pus expediționarilor era construirea unei așezări omeneste și a observatorului „Mirni”. Toți membrii expediției, fără nici o excepție, au muncit unăr la umăr și curînd, pe suprafața sclipitoare a unei uriașe stînci de gheață, au apărut peste douăzeci de construcții. Aici, unde n-a călcat picior de om, a fost construit un adevărat orașel. Strada principală a orașelului poartă numele lui Lenin. În apropierea stației de radio am construit o tribună. Tot acolo flăie și steagul observatorului. În „piața centrală” a orașelului ne întrunim ori de cîte ori are loc un eveniment de seamă.

Ar putea spune cineva că nu am construit pe stîncă de gheață un orașel în toată legea!?

Pe străzile Antarctidei scînteiază „lampa lui Ilici”

N-am să uit niciodată ziua în care vasul „Obi” se pregătea de plecare. Știam cu toții că mai avea în față un drum anevoios. Mai erau de făcut încă multe cercetări științifice. Nouă însă, celor sosiți în Antarctica pe bordul acestui vas, ne venea greu să ne despărțim de echipajul său în mijlocul căruia ne simțisem ca acasă.

Dimineața, „Obi” a părăsit malul Antarctidei, denumit de noi malul „Adevărului”. Curînd vasul a dispărut înapoia unor ghetari uriași. Noi, cei rămași pe mal, am continuat construcția începută. Lucrările se efectuau într-un schimb de douăsprezece ore.

Acum, de jur-împrejur, vezi arzînd sutele de becuri electrice: spre răsărit se vede rețeaua de lumini a orașelului, iar în capătul lui arde reflectorul de pe acoperișul stațiunii electrice. Spre apus se văd luminile multicolore ale aeroportului. Cît de viu ard luminile Antarctidei!

Un pinguin neastîmpărat

Cînd operatorul cinematografic Cocetcov filmă scena plecării vasului „Lena”, pe platoul de gheață a apărut un pingu-

in, o pasăre cu pieptul alb și aripile și spinarea negre, care trăiește la pol. Se uită curios în jur: pentru prima oară în viața lui vedea oameni.

După plecarea vasului, pilotul Sosin s-a apropiat încet de pinguin, a pus mina pe el și l-a adus cu elicopterul în orașelul „Mirni”. De atunci, pinguinul trăiește în cabana doctorilor Mihailov și Paleev. Are poftă de mîncare și ore întregi stă liniștit pe acoperiș. Pesemne că-i place și lui noua viață care începe în Antarctica.

Acum vreo două săptămîni i s-a făcut dor de zăpadă și a pornit-o liniștit pe o uliță a orașelului. Doctorul Paleev observîndu-i lipsa și temîndu-se să nu-l sfîșie clinii, porni după el. L-a găsit în apropiere de strada principală. L-a prins de aripă și l-a dus acasă. Pinguinul țipa ca un copil încăpăținat, iar noi adunați în jur, ne tăvăleam de rîs!

Primele roade ale cercetărilor

În prezent, în Antarctica cercetările științifice se desfășoară din plin. A fost utilată o platformă meteorologică cu cele mai moderne aparate pentru studierea vremii. În fiecare zi sînt ridicate baloane în aer pentru înregistrarea temperaturii.

De asemenea, la observatorul „Mirni” au început pregătirile pentru rezolvarea unei probleme de bază a expediției: organizarea unor stațiuni experimentale la polul magnetic al sudului.

Seful expediției, tovarășul Somov, pe avionul „Jl-12” pleacă zilnic în cercetare la distanțe foarte mari. Cercetările lui au dat rezultate foarte interesante: s-a constatat că în regiunea polului magnetic gheața atinge o înălțime de 3.500 metri deasupra mării. La 500 km. spre sud de orașelul „Mirni” gheața atinge o înălțime de 4.000 m.

Pe cel de al șaselea continent al lumii cercetătorii muncesc neobosit zi și noapte. Greutățile sînt mari, lucrările merg destul de anevoios. Oamenii sovietici știu însă că nu va trece prea multă vreme și Antarctica va fi smulsă din încremenirea ei de veacuri, iar bogățiile ei încă necunoscute vor fi puse în slujba omului.

A. GUSEV

In această casuță se află laboratorul meteorologic al expediției sovietice.

Radiotelegraștii fixează stîlpii pentru legătura telefonică pe noul continent.

Leopardul de mare nu se arată cituși de puțin înspăimîntat de apariția oamenilor.

O IMPORTANTĂ HOTĂRIRE A GUVERNULUI SOVIETIC IN PROBLEMA DEZARMĂRII

Uniunea Sovietică — luptătoare sinceră și credincioasă pentru pace — a adus zilele acestea o nouă și importantă contribuție la micșorarea încordării internaționale.

Astfel, Declarația dată de guvernul U.R.S.S. la 14 mai 1956, arată că efectivul forțelor armate ale Uniunii Sovietice va fi redus pînă la 1 mai 1957 cu încă 1.200.000 de oameni, în afara reducerii cu 640.000 de oameni care a avut loc în cursul anului 1955. În conformitate cu această hotărîre se vor desființa 63 de divizii și diferite brigăzi, printre care se numără 3 divizii de aviație și alte unități militare aflate pe teritoriul R. D. Germane, însumind peste 30.000 de oameni. De asemenea, vor fi scoase din flota militară 375 de nave de război și vor fi desființate o parte dintre școlile militare ale Armatei Sovietice. Bineînțeles, aceste hotărîri atrag o reducere însemnată a armamentelor și, totodată, a cheltuielilor bugetare ale U.R.S.S. pentru nevoi militare.

Guvernul sovietic este gata în același timp să examineze problema reducerii în continuare a forțelor armate ale U.R.S.S., dacă puterile apusene — S.U.A., Anglia și Franța — vor efectua, la rîndul lor, o reducere corespunzătoare a forțelor armate și a armamentelor lor.

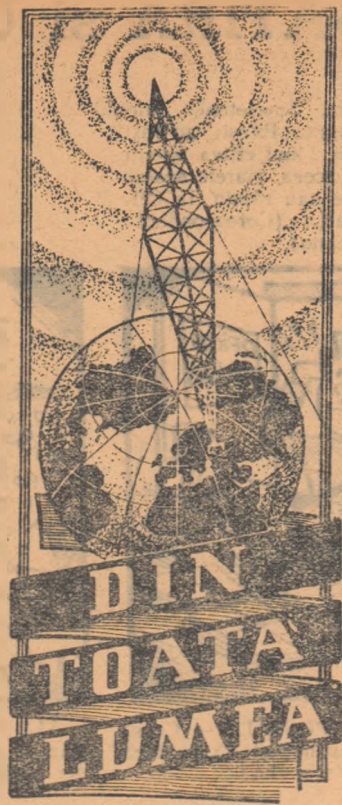
Poziția Uniunii Sovietice în problema dezarmării și a reducerii forțelor armate corespunde în întregime cerințelor popoarelor.

Se poate spune oare același lucru despre poziția puterilor apusene în problema dezarmării? Nici pe departe. Dacă problema dezarmării nu și-a găsit dezlegarea nici după 10 ani de cînd Adunarea Generală O.N.U., la propunerea Uniunii Sovietice, a adoptat hotărîrea cu privire la reducerea generală a armamentelor și interzicerea armelor atomice, aceasta se datorește puterilor apusene. De fiecare dată cînd se întrezărea o apropiere a punctelor de vedere în rezolvarea problemei dezarmării, puterile apusene puneau noi piedici în calea realizării unui acord. Pînă într-atît au ajuns de departe, încît au renunțat în câteva rînduri la propriile lor propuneri, atînci cînd Uniunea Sovietică s-a declarat de acord cu ele. Așa, de pildă, pînă nu de mult, în discuțiile privitoare la dezarmare, puterile apusene dădeau înțelitate reducerii armamentelor clasice, socotind că numai după aceea se poate pune și problema interzicerii armelor atomice. Dar, de îndată ce guvernul sovietic s-a declarat de acord și cu acest fel de a pune problema, puterile apusene au întors lucrurile pe dos, zecindu-se de cele spuse înainte.

Născocind tot felul de piedici în calea obținerii unei înțelegeri în problema dezarmării, puterile apusene duc în practică o politică de întefîre a înarmărilor.

Mai pot fi oare înșelate popoarele de falsa alarmă pe care o dau unii conducători din Apus cu privire la un așa zis „pericol sovietic”, cînd Uniunea Sovietică trece la reduceri atît de importante în domeniul militar? Popoarele știu prea bine că Uniunea Sovietică dorește sincer pacea și că ea sprijină prin fapte de netăgăduit realizarea destinderii internaționale. Totodată ele își dau seama că puterile apusene, sub presiunea unor cercuri imperialiste războinice, întefesc pe mai departe cursa înarmărilor.

Prin noua sa hotărîre de a reduce efectivul forțelor armate și armamentele, Uniunea Sovietică a dovedit încă o dată că dorește sincer să contribuie la consolidarea păcii. Popoarele îi sînt adînc recunoscătoare. Ele cer ca și puterile apusene să-i urmeze pilda, pentru ca într-adevăr să se pună capăt încordării internaționale.

CRIZELE LUI LI SÎN MAN

Apropierea „alegerilor” de la 15 mai i-a cauzat lui Li Sin Man, „conducătorul” Coreei de Sud, niște crize foarte periculoase, care se pare că nu-l slăbesc de loc. În timpul acestor crize „președin-

Li Sin Man”, „Să punem capăt regimului țîsinmanist!”

Auzind asemenea cuvinte, lui Li Sin Man i s-a năzărit că fiecare manifestant este un nou pretendent la tronul de președinte, indiferent dacă este bărbat, femeie sau... copil! Și, într-o nouă criză de furie, omul politic din el s-a simțit obligat să treacă la măsuri represive: 50.000 de polițiști au fost concentrați în Seul — capitala Coreei de Sud — și, la ordinele „comandantului” Li Sin Man, au tăbărit asupra manifestanților.

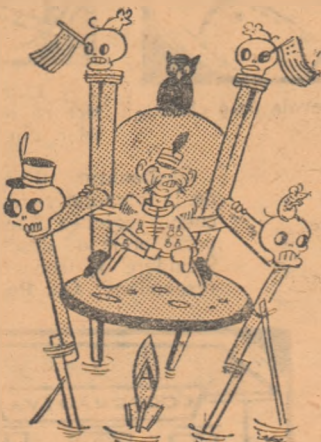
Victorie, nu glumă! După care, conform unei idei „strategice” ce-ar suna: „Păziți-mă voi de cei vii, că de morți sînt în stare să mă păzească și eu”. Li Sin Man a ordonat continuarea arestărilor în rîndurile opoziției. În acest timp, crizele de frică ale lui Li Sin Man

tele” Coreei de Sud are niște reacții ciudate: îl ia cu frică, apoi cu furie și violență, temîndu-se că pierde scaunul prezidențial.

Pînă în ziua de 5 mai amenințarea cea mai serioasă venea din partea lui Sin Ik Hi, candidatul la postul de președinte și șeful partidului de opoziție, chipurile democrat. Dar, în ziua de 5 mai, Sin Ik Hi a renunțat brusc la candidatură Murise.

În urma acestui decis înconjurat de taină, furia lui Li Sin Man, în loc să scadă, a devenit și mai periculoasă. Asta fiindcă exact în momentul cînd el, Li Sin Man, răsufă ușurat, la gîndul că tronul prezidențial îi va reveni fără emoții și dureri de cap, 10.000 de adepți ai candidatului dispărut i-au impresurat reședința, spărgîndu-i timpurile cu strigătele: „Jos dictatura lui

s-aumai rîrit. Un lucru însă e clar: Li Sin Man are destule motive să simtă că scaunul în care tremură, se năruie.

STELIAN FILIP

Goana după petrol ascute divergențele dintre puterile apusene — și în-deosebi dintre Anglia și S.U.A. — în Orientul Mijlociu. Într-un interviu acordat unei reviste americane, Guy Mollet, șeful guvernului francez, spunea: „este suficient să privim ce se petrece în lumea arabă, unde fiecare dintre noi, pentru a-și apăra petrolul, se pregătește să a-prindă întregul Orient Mijlociu”

MONOPOLISTUL AMERICAN CATRE CEL ENGLEZ: — Nu te speria! Eu nu-ți iau sonda; vreau numai petrolul.

Guy Mollet și Christian Pineau la Moscova

Un nou eveniment de o deosebită însemnătate reține atenția opiniei publice mondiale. Primul ministru al Franței, Guy Mollet, și ministrul Afacerilor Externe, Christian Pineau, vizitează U.R.S.S. Tratatul ce se vor duce la Moscova între conducătorii francezi și sovietici privește atît întărirea legăturilor de prietenie între Franța și U.R.S.S., cît și unele probleme ale situației internaționale.

Prietenia franco-sovietică are rădăcini adînci. În primul și cel de-al doilea război mondial, popoarele sovietic și francez au luptat umăr la umăr împotriva dușmanului comun: militarismul german. Lupta lor dreaptă a triumfat, dușmanul a fost zdrobit.

În anii de după cel de-al doilea război mondial, susținătorii războiului rece au căutat să destrame firul acestei prietenii. În ultima vreme, însă, războinicii și calomniatorii Uniunii Sovietice au pierdut tot mai mult teren. Astfel că, vizita la Moscova a președintelui Consiliului de Miniștri francez și a ministrului Afacerilor Externe al Franței „are loc într-un moment cînd a devenit clar tuturor că războiul rece „nu este rentabil” — după cum a declarat Daniel Mayer, președintele Comisiei pentru Afaceri Externe a parlamentului francez, într-un interviu acordat ziarului „Pravda”.

Din stabilirea unor relații bune între Franța și U.R.S.S. au de cîștigat în primul rînd popoarele celor două țări și, în același timp toate popoarele europene care au avut de suferit de pe urma militarismului german. Este în interesul luptei comune pentru pace în Europa și în lumea întreagă, ca între Franța și U.R.S.S. să existe legături strînse de prietenie.

Calea pentru bune relații între Franța și U.R.S.S. este deschisă. Așa după cum arăta președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. A. Bulganin, în răspunsurile date ziarului francez „Le monde”, — „perspectivele de îmbunătățire a relațiilor dintre U.R.S.S. și Franța sînt favorabile. Cheia acestui fapt o constituie prietenia tradițională dintre popoarele noastre, întărită în lupta comună împotriva dușmanului comun în cele două războaie mondiale”

Intîlnirile directe ale oamenilor de stat din diferite țări și-au dovedit cu prisosință roadele în dezvoltarea încrederii și a colaborării între state. Iată de ce vizita oamenilor de stat francezi în U.R.S.S. este privită ca o nouă etapă în dezvoltarea relațiilor de prietenie franco-sovietice și a luptei pentru o și mai mare destindere a situației internaționale.

Ceylon

Privită din avion, insula Ceylon pare o uriasă pată verde strălucită de întinderea nesfîrșită a Oceanului Indian. Clima caldă și ploile care cad din belșug fac ca vegetația să fie deosebit de bogată pe insulă. Călătorul întîlneste plantații întinse de palmieri, cocotieri, bananieri, arbori de cauciuc, ceai, cacao, piper, scortisoară și alte plante tropicale. Această vegetație felurită și abundentă i-a adus Ceylonului numele de „insula paradisului”.

Despărțită de continentul asiatic prin golful Manar și strîmtoarea Polk, insula Ceylon se întinde pe o suprafață de circa 66.000 km. pătrați. Populația insulei, alcătuită din diferite națiuni, numără peste 8.000.000 de locuitori, majoritatea aparținînd religiei budiste.

Timp de sute de ani Ceylonul a trecut rînd pe rînd din mîna colonialiștilor portughezi în mîna olandezilor și apoi în cea a englezilor. Din 1948 a devenit dominiun al imperiului britanic. Stăpînirea colonialistă a lăsat urme adînci și aici. Populația este lipsită de locuințe. Chiar în capitala țării, Colombo, din fiecare trei case una este nepotrivită unui trai omenesc.

Desi Ceylonul este o țară agricolă cu mari bogății, totuși datorită unei politici nechibzuite dusă de conducătorii slugarnici imperialiștilor străni, au fost ani cînd populația a trebuit să îndure ciuntirea și a celei fărîme de orez cuvenită pe cartelă. Din cauza hranei proaste, 38 la

sută dintre copiii de școală suferă de diferite boli.

Ceylonezii sînt meșteri neîntrecuți în cizelarea podoabelor și a pietrelor nestemate și a altor obiecte prețioase. Făuritori ai bijuteriilor rare, ei nu se aleg cu nimic de pe urma trudei și îndemînării lor. Banii ce-i cîștigă meșterii și muncitorii ceylonezi nu reprezintă nici măcar strictul necesar pentru îmbrăcăminte. În Ceylon numai cei înstăriți și funcționarii poartă pantaloni, cămăși și încălțăminte.

Poporul ceylonez este dornic să-și lărgească legăturile economice și culturale cu toate țările. Între alte țări și Republica noastră Populară a încheiat un acord comercial cu guvernul ceylonez.

La începutul lunii aprilie, în Ceylon au avut loc alegeri parlamentare. Victoria în alegeri a revenit Frontului Unit Popular, sub conducerea lui Bandaranaike, actualul prim-ministru. Rezultatul alegerilor a dovedit că cetățenii ceylonezi și-au dat votul acelor grupări politice al căror program prevede o politică de neutralitate, de scuturare a

oricărei dominații străine, de lichidare a bazelor militare străine și de respectare a principiilor coexistenței pașnice.

A. VASILESCU

La magazinul de centru din com. Drăgușeni, raionul Negrești, regiunea Iași, gestionarul Sandu Cosmei încasează la fiecare marfă vîndută o sumă în plus pentru „fondul social”. (Correspondent: Teodor Grosu).

SANDU COSMEI: — Iac-așa-mi măresc eu fondul meu social și-mi ridic nivelul de trai.

Din cauză că sfatul popular nu a luat măsuri pentru repararea canalelor de scurgere, în com. Golești, raionul Topoloveni, reg. Pitești nu se pot însămința circa 50 ha. (Correspondent: I. Sima).

— Poate o să ne arate președintele sfatului popular un loc de însămințat, că eu văd numai locuri de pescuit!

În comuna Severinești, raionul T. Severin, regiunea Craiova, nu există agent veterinar de la 15 martie, dată cînd acesta a fost mutat la 40 km depărtare. (Correspondent: Gh. Borontea).

— Ce ne facem, tovarășe agent? O să fie vai de noi dacă de fiecare dată cînd om avea un caz de boală, trebuie să batem 40 de kilometri de drum.

În com. Sperieșeni, raionul Găești, regiunea Pitești, au fost schimbați în 2 luni cîțiva agenți postali. De aceea, ziarele sosesc cu întârziere sau rămîn la Oficiul Mătăsari. (Correspondent: N. Moldoveanu).

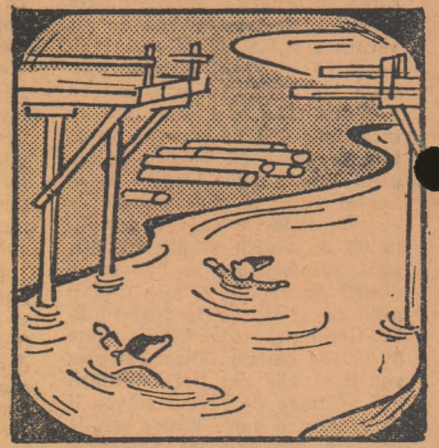
NOUL AGENT POȘTAL: — Ce să le mai duc la destinație! Să le ducă ăla cu care m-o schimbas!

La stupina sfatului popular din com. Valea Iașului, raionul Curtea de Argeș, reg. Pitești, dispar deseori rame încărcate cu miere. (Correspondent: I. Micuț).

ALBINELE: — Dacă „trintorii” ne păzesc stupii, nu ne rămîne decît să ne păzim de „trintori”, noi...

Cetățenii comunei Grozești, raionul Huși, regiunea Iași, sînt nevoiți să ocolească 25 de kilometri, deoarece podul care leagă comuna cu șoseaua principală, — construcție începută în vara lui 1955 —, nu este încă terminat. (Correspondent: Chirilă Axinte).

...Sau cum este de părere inginerul Jean Georgescu, că se poate scurta drumul!

Corespondentii de la sate NE SCRIBU...

(Desene de N. Rădulescu)

George Caravelas președintele sfatului popular comunal Ipatele, raionul Negrești, regiunea Iași, a cerut cheile căminului cultural pentru a muta în acest local cooperativa din comună. (Correspondent: E. Luchian)

Fiecare lacăt are nevoie de-o cheie...

Profesoara Elena Anghel, din com. Poiana, raionul Răcari, regiunea București, se eschivează să ia parte la orice fel de muncă culturală, pe motiv că e „ocupată”. (Correspondent: Titu Nicolescu).

— Lumea rea, tovarășe profesoară, zice că noi doi preferăm corul broștelor din luncă...

16 muncitori din comuna Cîlnicu, raionul Tg. Jiu, regiunea Craiova, care au lucrat în luna ianuarie la tăiatul și fasonatul lemnului de foc și de construcție, n-au primit nici pînă azi banii de la I.F.E.T., fiind nedreptățiți de tov. Sacagiu Ion la alcătuirea statelor de plată. (Correspondent: Goga Costache)

CALENDARUL: — Cite file o să mai rupă din mine, pînă cînd o să le plătească muncitorilor care au lucrat în ianuarie?!...

Gestionarul Berezău Costică de la cooperativa din satul Secueni, regiunea Bacău, nu respectă orele de deschidere și de închidere a cooperativei. (Correspondent: Gh. Popiac).

— E ambițios rău, nea Berezău! Pînă nu vede că-l așteaptă cel puțin cincizeci de oameni, nu deschide...

Mihai Filimon, directorul căminului cultural din com. Pețelea, raionul Reghin, Regiunea Autonomă Maghiară, ține căminul mai mult închis. (Correspondent: Oniță Simion).

— Nu dau cheile, mă, că asta e oră de culcare, nu de repetiții...

Toată lumea știe că săptămîna are șapte zile. Numai inspectorul Dumitru Giura, de la secția financiară a raionului Gurahonț nu e de acord cu această unitate calendaristică. El a făcut ca săptămîna să aibă 777 de zile!

Această idee grozavă i-a venit în ziua de 29 martie 1954, cînd țăranul muncitor Simon Vesa, din satul Cil, s-a prezentat la secția financiară pentru taxarea unui act de moștenire. (Vesa a moștenit de la răposatul său frate un teren arabil de 100 estinjenii pătrați, pe care s-a gin-

dit să-l alipească la tarlăua întovărășirii agricole din care face parte).

— Bine, i-a spus inspectorul Giura, — lasă actul și vino peste-o săptămîna.

Adică peste 7 zile, dar asta, numai după calendarul nostru, căci după calendarul născocit de birocratul Giura, au trecut de-a-tunci 777 de zile și actul de moștenire tot n-a ieșit „de la dosar”.

În tot acest timp, Giura l-a trimis pe Vesa la inspectorul te-

ritorial Bălănescu, iar Bălănescu l-a trimis înapoi la Giura. Neconținutul „du-te vino” a luat sfîrșit numai cînd inspectorul Giura, „enervat” de stăruința lui Vesa, l-a strigat:

— Nu ți-e rușine? Ce mă tot bați la cap cu actul ăsta! Dă-I dracului!

Ceva mai tîrziu, prin octombrie 1955, bietul inspector s-a îmbolnăvit, chipurile, de inimă

rea. Ce vrei, prea l-a știut și Vesa ăsta!

— Deocamdată, nu pot face nimic. Sînt bolnav... i-a spus Dumitru Giura, cu chipul slufit de acea îngrozitoare boală pe care o numim... „birocratita”.

Ajuns la capătul răbdării, Simon Vesa a trimis atunci o scrisoare secției financiare din Ministerul de Finanțe, rugînd să se ia măsuri pentru lecuirea ins-

pectorului Giura. Auzind aceasta, inspectorul s-a făcut foc și pară. Totuși, după ce l-a trecut supărarea, l-a asigurat pe Vesa că pămîntul moștenit va trece în tarlăua întovărășirii agricole, pînă la 1 ianuarie 1956. El n-a dat însă drumul actului nici pînă astăzi, așteptînd pe semne să se împlinească... săptămîna birocratului.

(După o corespondență trimisă de I. COȚOI)

O săptămîna de 777 de zile